

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 168/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť V. O., P., a I. O., P., ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Topoľčanoch z 19. augusta 1993 sp. zn. 7 C 48/92 a Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 1994 sp. zn. 14 Co 591/93 a sp. zn. 14 Co 644/93 a zároveň žiadali zrušenie vyššie uvedených rozhodnutí a určenie, že sú výlučnými vlastníkami bližšie neoznačených nehnuteľností, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. O. a I. O. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. decembra 2002 doručené podanie V. O., P., a I. O., P. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorým namietali porušenie svojich základných práv garantovaných v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Topoľčanoch z 19. augusta 1993 sp. zn. 7 C 48/92 a Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 1994 sp. zn. 14 Co 591/93 a sp. zn. 14 Co

644/93 a zároveň žiadali zrušenie vyššie uvedených rozhodnutí a určenie, že sú výlučnými vlastníkami bližšie neoznačených nehnuteľností.

Sťažovatelia uviedli, že ústavný súd rozhodnutím zo 17. augusta 1995 sp. zn. II. ÚS 46/95 odmietol podnet ich právneho predchodcu L. O. na zrušenie rozsudku Okresného súdu v Topoľčanoch sp. zn. 7 C 48/92 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 581/93 a sp. zn. 14 Co 664/93 s poukazom na nedostatok svojej právomoci, do ktorej nepatrilo právo zrušovať alebo meniť právoplatné súdne rozhodnutia. Vzhľadom na to, že od 31. decembra 2001, teda od ostatnej novely čl. 127 ústavy, sa podľa sťažovateľov kompetencie ústavného súdu zmenili tak, že môže rozhodovať aj o sťažnostiach, ktoré smerujú proti právoplatným rozhodnutiam, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, svojou sťažnosťou sa domáhajú zrušenia napadnutých rozhodnutí súdov a určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom týchto rozsudkov.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovatelia namietali rozsudok Okresného súdu v Topoľčanoch z 19. augusta 1993 sp. zn. 7 C 48/92 a Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 1994 sp. zn. 14 Co 591/93 a sp. zn. 14 Co 644/93, ktorými bol zamietnutý žalobný návrh ich právneho predchodcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Napadnuté rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 30. decembra 1994.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 4. decembra 2002, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2002